

Sygn. akt III AUa 117/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka (spr.) SSO del. Anna Stasiewicz-Kokotowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2017 r. w Szczecinie

sprawy W. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o składki na ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 grudnia 2011 r. sygn. akt VI U 1296/10

- zmienia częściowo zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję w ten sposób, że określa wysokość należności z tytułu nieopłaconych składek przez płatnika W. G. (1) na łączną kwotę 14 572,81 zł (czternaście tysięcy pięćset siedemdziesiąt dwa złote i osiemdziesiąt jeden groszy),
- oddala apelację w pozostałym zakresie,
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz W. G. (1) kwotę 630 zł (sześćset trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSA Barbara Białecka SSA Anna Polak SSO del. Anna Stasiewicz

-Kokotowska

Sygn. akt III AUa 117/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. określił wysokość należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne płatnika W. G. (1) na kwotę 21731,42 zł. W treści decyzji wskazano należności, które składają się na wymienioną sumę.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł płatnik składek wskazując, że w podanych w decyzji okresach nie miał obowiązku opłacać składek, gdyż korzystał ze zwolnień lekarskich udokumentowanych w legitymacji ubezpieczeniowej i pobierał z tego tytułu zasiłek chorobowy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Organ rentowy wskazał, że płatnik nie naprowadził żadnego dowodu wskazującego na pokrycie jakichkolwiek należności w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji.

Na rozprawie w dniu 2 grudnia 2011 r. płatnik dodatkowo podniósł, że pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy. Skoro organ rentowy uważa, że ubezpieczonemu nie przysługiwał zasiłek chorobowy, to powinien przesunąć datę początkową, od której przyznano ubezpieczonemu prawo do renty. Nadto ubezpieczony podniósł zarzut przedawnienia należności.

Wyrokiem z 16 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy wydał rozstrzygnięcie w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny i rozważania prawne.

W. G. (1) od 19 sierpnia 1985r. prowadził działalność gospodarczą i z tego tytułu podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu oraz obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu. Od 31 grudnia 2008 r. płatnik zawiesił prowadzoną działalność gospodarczą. W okresie prowadzenia działalności gospodarczej W. G. wielokrotnie korzystał ze zwolnień lekarskich z tytułu choroby. W związku z powyższym korzystał z zasiłku chorobowego w okresach od 11 sierpnia 1997 r. do 20 września 1997 r., od 15 listopada 1997 r. do 31 grudnia 1997 r., od 12 marca 1998 r. do 16 maja 1998 r., od 10 sierpnia 1998 r. do 30 września 1998 r., od 15 grudnia 1998 r. do 26 lutego 1999 r. od 6 maja 1999 r. do 17 czerwca 1999 r., od 17 września 1999 r. do 9 listopada 1999 r. od 20 lutego 2000 r. do 25 lutego 2000 r., od 8 marca 2000 r. do 2 grudnia 2000 r. od 5 marca 2001 r. do 15 czerwca 2001 r., od 29 czerwca 2001 r. do 10 sierpnia 2001 r., od 13 sierpnia 2001 r. do 6 września 2001 r., od 13 listopada 2001 r. do 19 listopada 2001 r., od 14 stycznia 2002 r. do 12 lipca 2002 r., od 11 lipca 2008 r. do 31 lipca 2008 r., od 4 września 2008 r. do 26 września 2008 r., od 15 października 2008 r. do 29 października 2008 r., od 5 grudnia 2008 r. do 12 grudnia 2008 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że po przeprowadzonej przez organ rentowy kontroli u płatnika w dniu 25 maja 2000 r. ujawniono, że w okresie niezdolności do pracy z powodu choroby, podczas pobierania świadczenia z tego tytułu W. G. kontynuował działalność gospodarczą (podpisywał faktury VAT, sporządzał dzienne zestawienia sprzedaży, dokonywał wpisów do książki przychodów i rozchodów). Mając na uwadze powyższe, decyzją z dnia 20 czerwca 2000 r. organ rentowy odmówił W. G. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 11 sierpnia 1997 r. do 20 września 1997 r., od 15 listopada 1997 r. do 31 grudnia 1997 r., od 12 marca 1998 r. do 16 maja 1998 r., od 10 sierpnia 1998 r. do 30 września 1998 r., od 15 grudnia 1998 r. do 26 lutego 1999 r. od 6 maja 1999 r. do 17 czerwca 1999 r., od 17 września 1999 r. do 9 listopada 1999 r. oraz od 8 marca 2000 r. do 27 maja 2000 r. oraz zażądał zwrotu już wypłaconego za ten okres świadczenia w kwocie 9105,06 zł wraz z odsetkami w kwocie 759,60 zł. Po rozpoznaniu odwołania ubezpieczonego wyrokiem z dnia 27 lutego 2003r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt VIIU 5993/00 oddalił odwołanie ubezpieczonego od powyższej decyzji. Apelacja ubezpieczonego została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 3 listopada 2004 r. sygn. akt III AUa 800/03.

W dalszej kolejności Sąd I instancji ustalił, że decyzją z 11 października 2001 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2002 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych w sprawie toczącej się pod sygn. akt VIIU 5352/01 zmienił

zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał W. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do 31 października 2003 r., „poczynając od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego”.

W wykonaniu powyższego wyroku organ rentowy w dniu 20 maja 2003 r. wydał decyzję, którą przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 13 lipca 2002 r. do 31 października 2003 r. Kolejnymi decyzjami organ rentowy przedłużał ubezpieczonemu okres pobierania świadczenia rentowego do 31 maja 2012 r. Ubezpieczony nie odwołał się od decyzji z 20 maja 2003 r.

Sąd Okręgowy ustalił także, że decyzją z dnia 11 maja 2005 r. organ rentowy odmówił W. G. (1) prawa do zasiłku chorobowego za kolejne okresy niezdolności do pracy: od dnia 20 lutego 2000 r. do 25 lutego 2000 r., od 28 maja 2000 r. do 2 grudnia 2000 r., od 5 marca 2001 r. do 15 czerwca 2001 r. od 29 czerwca 2001 r. do 10 sierpnia 2001 r., od 13 sierpnia 2001 r. do 6 września 2001 r., od 13 listopada 2001 r. do 19 listopada 2001 r. oraz od 14 stycznia 2002 r. do 12 lipca 2002 r. i zażądał zwrotu wypłaconego już zasiłku chorobowego za okres od 14 stycznia 2002 r. do 12 lipca 2002 r. w kwocie 5391,90 zł wraz z odsetkami w wysokości 2249,71 zł. Organ rentowy wskazał, że skoro decyzją z dnia 20 czerwca 2000 r. odmówiono ubezpieczonemu prawa do zasiłku jak również zażądano zwrotu wypłaconego już świadczenia za wskazane w tej decyzji okresy, to w konsekwencji powstała niedopłata i na składki na ubezpieczenie społeczne, w tym i chorobowe. Ubezpieczony nie wystąpił z wnioskiem o przywrócenie terminu płatności składek, w związku z czym uznać należało, że ubezpieczeniem chorobowym W. G. objęty był wyłącznie w okresach od 1 marca 1999 r. do 31 stycznia 2000 r. (z przerwami) oraz od 1 stycznia 2001 r. do 28 lutego 2001 r., od 1 października 2001 r. do 31 października 2001 r. od 1 grudnia 2001 r. do 31 grudnia 2001 r. Płatnik nie odwołał się od powyższej decyzji. W związku z tym organ rentowy dokonał korekty dokumentów rozliczeniowych uwzględniając pełne składki na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz Fundusz Pracy. Z wydruku z systemu informatycznego ZUS dokonanego w dniu 14 października 2005 r. wynika, iż niedopłata z tytułu składek na fundusze (FUS,FUZ i (...)) wyniosła łącznie 5998,94 zł, natomiast z wydruku dokonanego 20 czerwca 2006 r. wynika, że niedopłata z tytułu składek na fundusze (FUS,FUZ i (...)) wyniosła łącznie 6320,50 zł.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji wynika także, że w okresie od lipca 2000 r. do października 2008 r. W. G. nie opłacał w ogóle, bądź w należytej wysokości składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, Fundusz Pracy oraz ubezpieczenie zdrowotne. W dniu 19 lipca 2010 r. organ rentowy sprawdził konto należności płatnika i stwierdził zaległość z tytułu nieopłaconych składek na fundusze (FUS, FUZ i (...)) w łącznej wysokości 9.299,43 zł, w tym 7303,08 zł - z tytułu składek na FUS za okres: 07/2000r. -11/2000r., 03/2001 r. - 09/2001 r., 11/2001 r., 01/2002 r. - 06/2002 r., 08/2002 r. i 10/2008 r.; 1515,38 zł - z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres: 07/2000 r. -12/2000r., 03/2001 r. - 09/2001 r., 11/2001 r., 01/2002 r. -06/2002r., 08/2002 r. i 12/2007 r.; 480,97 zł z tytułu składek na Fundusz Pracy za okres 07/2000r.-12/2000r., 03/2001 r. - 09/2001 r., 11/2001 r., 01/2002 r. - 06/2002 r. W związku ze stwierdzeniem istnienia powyższego zadłużenia, organ rentowy pismem z dnia 19 lipca 2010 r. wezwał W. G. (1) do zapłaty należności w łącznej wysokości 21731,43 zł. Organ rentowy przesłał W. G. szczegółowe zestawienie należności, w którym wyszczególniono kwoty zaległości z tytułu składek na poszczególne fundusze za poszczególne miesiące, ze wskazaniem terminu płatności poszczególnych składek i kwot odsetek za zwłokę. Organ rentowy wskazał też numery rachunków bankowych, na które należy dokonać wpłat należności oraz przesłał informację o wszczęciu postępowania wraz z odpowiednimi pouczeniami.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy wynika również, że we wrześniu 2009 r. W. G. złożył w organie rentowym wniosek o umorzenie należności z tytułu nieopłaconych składek. Decyzją z dnia 29 czerwca 2010 r. organ rentowy odmówił W. G. umorzenia należności na koncie (...) na ubezpieczeni społeczne i zdrowotne za okres od 04/2000 r. - 12/2000 r., 03/2001 r. - 09/2001 r., 11/2001 r., 01/2002 r. -06-2002 r., 08/2002 r., 12/2007 r., 10/2008 r. oraz na fundusz Pracy za okres od 04/2000 r. - 12/2000 r., 03/2001 r. - 09/2001 r., 11/2001 r., 01/2002 r. - 06-2002 r. w łącznej kwocie 24.934,39 zł. W lipcu 2010 r. W. G. złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Decyzją z dnia 13 października 2010 r. organ rentowy utrzymał w mocy decyzję z dnia 29 czerwca 2010 r.; jednocześnie umorzył postępowanie w przedmiocie umorzenia należności z tytułu nieopłaconych składek za okres 04.2000 r. - 07.2000 r. wskazując, że należności składkowe za ten okres wygasły wskutek przedawnienia.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie płatnika okazało się niezasadne. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowiły przepisy art. 6 ust. 1 pkt. 5, art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych

Sąd I instancji wskazał, iż odwołujący w niniejszej sprawie zakwestionował fakt istnienia po jego stronie zadłużenia z tytułu składek, twierdząc, że we wskazanych okresach przebywał na zwolnieniach lekarskich i pobierał zasiłek chorobowy z tego tytułu.

W pierwszej kolejności Sąd zauważył, że gdyby w okresach objętych zaskarżoną decyzją odwołujący przebywał na zwolnieniu lekarskim i spełniał warunki do przyznania zasiłku nie miałby obowiązku płacić składki na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne w pełnej wysokości, co wynika z treści art. 18 ust. 9 i 10 ustawy systemowej. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika wprawdzie, że W. G. wielokrotnie korzystał ze zwolnień lekarskich z tytułu choroby, a organ rentowy wypłacał mu na bieżąco z tego tytułu zasiłki chorobowe, w tym również w okresach objętych zaskarżoną decyzją, jednocześnie jednak z niespornych ustaleń stanu faktycznego wynika, że zasiłki chorobowe wypłacone odwołującemu we wskazanych okresach były świadczeniami nienależnymi, gdyż W. G. nie spełniał warunków do przyznania zasiłku chorobowego. Powyższe ustalenie zostało przy tym przesądzone prawomocnymi decyzjami organu rentowego (z dnia 20 czerwca 2000 r. i 11 maja 2005 r.) odmawiającymi W. G. prawa do zasiłków chorobowych w powyższych okresach oraz zobowiązujących go do zwrotu nienależnie wypłaconych kwot. Sąd zwrócił przy tym uwagę, że prawidłowość decyzji z dnia 20 czerwca 2000 r. na mocy której ZUS O/S. odmówił W. G. prawa do zasiłku chorobowego została poddana ocenie Sądu Okręgowego w Szczecinie, który wyrokiem z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie o sygn. akt VIIU 5993/00 oddalił odwołanie W. G. od powyższej decyzji. Wyrok ten uprawomocnił się, a Sąd orzekający w niniejszej sprawie był związany prawomocnym rozstrzygnięciem na mocy art. 365 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy wskazał, że analogicznie nie miał również podstaw do kwestionowania prawidłowości decyzji z dnia 11 maja 2005 r., na mocy której organ rentowy odmówił W. G. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okresy wskazane w treści decyzji. Sąd wskazał, że W. G. nie odwołał się od powyższej decyzji w przewidzianym prawem terminie. Przyjął zatem należało, że nie zakwestionował prawidłowości ustaleń organu rentowego w tym zakresie, a co za tym idzie, iż Sąd stał się tym samym związany omawianą decyzją administracyjną ZUS.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył, że skoro w świetle art. 18 ust. 10 ustawy systemowej prawo do proporcjonalnego zmniejszenia wysokości składek przysługuje wyłącznie w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku, to w konsekwencji uznać należało, że działanie organu rentowego, który dokonał korekty dokumentów rozliczeniowych uwzględniając pełne składki na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne oraz Fundusz Pracy, za okresy odnośnie których stwierdził brak prawa do zasiłku chorobowego, miało pełne oparcie w przepisach prawa.

Sąd I instancji wskazał również, że rozpoznając odwołanie od decyzji ustalającej wysokość zadłużenia z tytułu składek nie miał nie tylko obowiązku, ale i uprawnienia do rozpoznania żądania w kwestii ustalenia możliwości przyznania W. G. prawa do świadczenia rentowego od wcześniejszej daty; ta kwestia wykraczała bowiem poza ramy decyzji zaskarżonej w niniejszym postępowaniu, a więc przedmiotu sporu poddanego mu pod osąd. Co więcej Sąd zwrócił uwagę, że kwestia daty początkowej przyznania świadczenia rentowego została rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych sygn. akt VIIU 5352/01 z dnia 17 grudnia 2002 r. W związku z czym jeżeli W. G. kwestionuje obecnie treść prawomocnej decyzji przyznającej mu prawo do renty od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, a żądając zmiany tej decyzji powołuje się na zmianę okoliczności, to może domagać się zmiany tejże decyzji wyłącznie w ramach instytucji wznowienia postępowania.

Sąd Okręgowy wskazał także, że wpływu na rozstrzygnięcie nie mógł mieć podnoszony zarzut przedawnienia, bowiem rozstrzyganie o tym, czy dana należność przedawniła się, czy też nie, aktualizuje się dopiero na etapie postępowania egzekucyjnego, czyli w sytuacji, gdy chodzi o wykonanie zobowiązania wynikającego z prawomocnej decyzji dotyczącej obciążenia płatnika za zaległości składkowe, a zatem dopiero po prawomocnym rozstrzygnięciu

sporu sądowego co do prawidłowości orzeczenia o istnieniu zaległości składkowych. Sąd rozpoznający odwołanie od decyzji ustalającej wysokość zaległości składkowych nie ma zatem nie tylko obowiązku, ale i uprawnienia, do badania kwestii przedawnienia zobowiązania wynikającego z tej decyzji, albowiem wykracza to poza ramy przedmiotu sporu poddanego mu pod osąd.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się płatnik składek, który w wywiedzionej apelacji zarzucił rozstrzygnięciu:

1. naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., poprzez oddalenie odwołania wskutek uznania, że w niniejszym postępowaniu kwestia daty początkowej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy skarżącego w ogóle nie podlega badaniu, ponieważ została przesądzona ostateczną decyzją organu rentowego z dnia 20 maja 2003 roku, w sytuacji gdy przyznanie płatnikowi prawa do renty, począwszy od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego było konsekwencją normy zawartej w art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.) oraz pobierania przezeń zasiłku chorobowego, a skoro w okresie późniejszym ubezpieczony został pozbawiony prawa do zasiłku chorobowego wypłaconego w okresie od dnia 11 sierpnia 1997 roku do dnia 12 lipca 2002 roku wskutek decyzji organu rentowego z dnia 20 czerwca 2000 roku oraz 11 maja 2005 roku, to aktualnie brak jakichkolwiek przesłanek natury prawnej do negowania poglądu, iż ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przysługuje z datą wcześniejszą aniżeli dzień 13 lipca 2002 roku, skoro jedyna przesłanka decydująca o przyznaniu tego prawa z powyższą datą (pobieranie zasiłku chorobowego) w wyniku działania samego organu rentowego odpadła, zaś konsekwencją powyższego winno być uznanie, że ubezpieczony nie miał obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne co najmniej od miesiąca października 2001 roku, pomimo funkcjonowania w obrocie prawnym decyzji organu rentowego z dnia 20 maja 2003 roku;

2. naruszenie art. 365 § 1 k.p.c., poprzez uznanie związania w niniejszej sprawie datą początkową prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ustalonej w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego- Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 2002 roku (sygn. akt VII U 5352/01), w sytuacji gdy takie związanie w niniejszej sprawie nie występowało, albowiem:

- w sentencji cytowanego wyroku, przyznając ubezpieczonemu prawo do renty, określono tylko datę końcową przyznanego świadczenia (31 października 2003 roku), nie określając w sposób szczegółowy daty początkowej tego świadczenia („poczynając od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego”),

- w niniejszej sprawie nie występowały jakiegokolwiek przeszkody natury prawnej do samodzielnego badania i ustalenia daty początkowej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy ubezpieczonego, skoro w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego -Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 2002 roku (sygn. akt VII U 5352/01) kwestia prawidłowości pobierania zasiłku chorobowego przez płatnika w ogóle nie podlegała badaniu, Sąd nie dysponował decyzjami organu rentowego z dnia 20 czerwca 2000 roku i z dnia 11 maja 2005 roku, a data początkowa przyznanego świadczenia nie była wiążąca nawet dla organu rentowego, który przyznał ubezpieczonemu świadczenie począwszy od dnia 13 lipca 2002 roku, a nie 15 lipca 2002 roku (daty wskazanej w uzasadnieniu wyroku);

3. naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 9 ust. 4 oraz art. 9 ust. 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1998r., Nr 137, poz. 887) w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 1 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2005r., Nr 169, poz. 1412) w zw. z art. 100 ust. 1 i 2 oraz art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227) poprzez uznanie, że ubezpieczony miał obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, w okresie, w którym spełniał przesłanki do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Mając na uwadze powyższe apelujący wniósł o zawieszenie postępowania apelacyjnego na zasadzie art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. do czasu rozstrzygnięcia wniosku ubezpieczonego o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do

pracy w zakresie daty początkowej świadczenia. W razie nieuwzględnienia powyższego wniosku apelujący wniósł o zmianę orzeczenia i uwzględnienie odwołania, ewentualnie domagał się uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, a w obu przypadkach zasądzenia od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się częściowo zasadna.

Niniejsza sprawa została zawieszona na podstawie art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. do czasu rozstrzygnięcia wniosku ubezpieczonego o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w zakresie daty początkowej świadczenia.

Wyrokiem z dnia 25 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję z 21 maja 2013 r. w ten sposób, że przyznał W. G. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 października 2001 r. do dnia 31 października 2003 r. (pkt I), oddalił odwołanie w pozostałym zakresie (pkt II) oraz zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III).

W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny postanowił uzupełnić materiał dowodowy w sprawie. W tym celu Sąd zobowiązał pełnomocnika organu rentowego do podania czy prawomocny wyrok z dnia 25 maja 2016 r. w sprawie VII U 1480/13 przyznający ubezpieczonemu prawo do renty od dnia 1.10.2001 r. zmienił wysokość należności z tytułu nieopłaconych składek W. G. (1) określonych w decyzji z 5 sierpnia 2010 r. oraz do wskazania okresów, w których ostatecznie ubezpieczonemu przyznano prawo do zasiłku chorobowego i wypłacono to świadczenie w latach 2000 – 2002. Pismem z dnia 12 grudnia 2016 r. organ rentowy poinformował, że po uwzględnieniu prawomocnego wyroku z dnia 25 maja 2016 r. należności objęte decyzją z 5 sierpnia 2010 r. uległy zmianie i wynoszą łącznie 14572,81 zł. Organ rentowy wskazał, że po uprawomocnieniu się wyroku z urzędu sporządził korektę deklaracji za okres od października 2001 do sierpnia 2002 r. oraz dokumentny zgłoszeniowe i wyrejestrowujące i ponownie wyliczył zaległe należności wobec płatnika składek. Organ rentowy wyjaśnił, że na kwotę należności składają się:

- z tytułu składek na FUS za okres od lipca 2000 r. do października 2008 r. – 4137,61 zł
- z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od lipca 2000 r. do grudnia 2007 r. – 1515,33 zł
- z tytułu składek na (...) za okres od lipca 2000 r. do września 2001 r. – 299,87 zł
- z tytułu odsetek obliczonych na dzień 19 lipca 2010 r., tj. dzień wskazany w decyzji w łącznej kwocie 8620 zł

Organ rentowy w piśmie z 25 stycznia 2017 r. wyjaśnił także, że obowiązek opłacenia składki za sierpień 2012 r. dotyczył zatrudnionego w tym czasie pracownika.

Na rozprawie apelacyjnej, która odbyła się 6 kwietnia 2017 r. płatnik składek wskazał, że nie kwestionuje wyliczeń dokonanych przez organ rentowy.

Powyższe okoliczności przesądzały zatem o konieczności zmiany częściowo zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji. Konsekwencją zmiany daty początkowej przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy była zmiana kwot należności z tytułu nieopłaconych składek przez W. G. (1).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił częściowo zaskarżony wyrok, oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił również częściowo poprzedzającą go decyzję organu rentowego, o czym orzekł jak w punkcie I sentencji.

W pozostałej części Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, przyjmując za własne ustalenia faktyczne i rozważania prawne tego Sądu i oddalając tym samym apelację w tym zakresie na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. zd. 1, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Apelacja płatnika wskazywała wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 21 732 zł i okazała się niezasadna co do kwoty 14 572,81 zł. Wobec czego należało uznać, że płatnik składek wygrał postępowanie w 1/3. Należało zatem zasądzić od organu rentowego na rzecz płatnika składek kwotę 630 zł, na którą składają się kwoty 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 30 zł tytułem zwrotu opłaty za apelację. Wysokość stawki określono na podstawie przepisów § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 t.j.).

SSA Barbara Białecka SSA Anna Polak SSO de. Anna Stasiewicz

- Kokotowska